

κόν τους λαχείον· καὶ ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς ἐξήγαγον τοὺς ἀριθμοὺς οἱ λαχειοῦπάλληλοι ἀπὸ τῆς κληρωτίδος, ἀφ' ἑτέρου ἐκείνοι ἐξήγαγον ἐπιτηδεῖως διάφορα ἀντικείμενα ἀπὸ τῆς τσέπης τῶν ἀναμενόντων χαχικῶς τὴν ἐννοίαν τῆς τύχης. — Ρωλόγι λοιπὸν ἀπὸ ἐδῶ, ρωλόγι καὶ ἀπὸ ἐκεῖ. *Ρεβόλβερ* ἀφ' ἐνὸς οὐ- τοι, *πορτοφόλι* ἀφ' ἑτέρου ἐκείνοι, τραπέζι γιὰ δώδεκα πιά- τα οἱ μὲν, δώδεκα πιάτα χωρὶς τραπέζι οἱ δὲ κτλ. κτλ.

Τελευταῖον ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν ἀεροστάτων. Τὸ πλῆθος ἐννοεῖται προσεπικνώθη εἰς τὸν τόπον τῆς ἀνυψώσεώς των. Ἦρχισαν λοιπὸν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀνερχόμενα εἰς σχῆ- μα μικροῦ Βωδὲ μὲ χρώματα ποικίλα καὶ μὲ μία ρακέτα ἕκαστον εἰς τὸ κάτω μέρος, ἡ ὁποία ἐκρηγνυμένη εἰς τὸ ὕψος, ὡθεῖ τὸ ἀερόστατον μετὰ σφοδρότητος, καθὼς σκύλος εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ ὁποίου προσδένουσι *τερεκέ* καὶ τὸν ἀφί- νουν.

Τὰ πυροτεχνήματα εἶχον στηθῇ ἐπὶ τῆς μικρᾶς ξυλίνης προκυμαίς· ἐκάησαν δὲ ὅλα ἐν τῷ μέσῳ, ζητωκραυγῶν, χειροκροτημάτων καὶ ἀλλαλαγμῶν τοῦ πλῆθους καὶ ἐν συμπτωματικῇ βεβαίως ἀδελφότητι διαιτόντων τινων ἀστέ- ρων διασχίζόντων ταυτοχρόνως τὸ στερέωμα.

Σύσσωμον ἐπὶ τέλους τὸ πλῆθος εἰσώρμησεν εἰς τὸ θέα- τρον, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν οἱ *λεπλεμπιτζίδες* ἐψάλλον τὸ περιπαθὲς *σαμπαί* των τῇ αὐτομάτῳ ἀκολουθίᾳ τῆς ἐρ- χήστρας καὶ τῇ ὁμοφώνῳ ἐν χορῶ συμφωνίᾳ ὅλων τῶν θεα- τριζομένων, οἵτινες ἐκράτουν τὸ ἴσο, ἐνῷ οἱ *λεπλεμπιτζί- δες* ἐβροντοκτύπων τὰ κόσκινά των.

Μάγκας.

ΤΑ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΙ

Νεώτατα πάλιν ἐκ *Θεσσαλονίκης* μᾶς γράφουσι τάδε :

101

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

101

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 525)

Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη τετάρτου τῆς ὥρας ἦν ἕτοιμος καὶ ἀνέ- μενε, τοῦ; ὀφθαλμοῦ; ἔχων προσηλωμένους ἀπέναντί του εἰς παράθυρόν τι, ὅπου ἡ θελκτικὴ μορφή τῆς Ἐρριέττης θὰ εἶχε πολλάκις φανῇ.

Τέλος ὑπηρετῆς ἐλθὼν εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ κ. Λαγγάρδ ἤθνατο νὰ τὸν δεχθῇ.

— Ποῦ θὰ τὸν εὔρω; ἠρώτησεν.

— Ὁ κ. Λαγγάρδ εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ Λυκογιάννης; ἐξῆλθε τοῦ δωματίου διὰ μικρᾶς πλαγίας θύρας, διήλθε δωματίον, ὅπερ ἦν μικρά τις αἴθουσα καὶ μελετητήριον, ἤνοιξε δευτέραν θύραν καὶ εὗρεθι ἀπέναντι τοῦ προστάτου του, ὅστις ἀνέμενεν αὐτὸν ὀρθὸς μ' ἐσταυ- ρωμένας χεῖρας.

᾽Ω! κύριε, κύριε! εἶπε λίαν συγκεκινημένος.

Οἱ Βούλγαροι τρέχουν διὰ τὴν ἀγορὰν γηπέδου πρὸς ἀνί- δρυσιν Σχολείου, ἐνοικιάζουν δὲ ἄλλην εὐρύχωρον καὶ πολυώ- ροφον οἰκίαν διὰ τὸν χειμῶνα, διότι οἱ μέλλοντες ὑπότροφοι θὰ ἀναβιβασθῶσιν ἀνω τῶν 300! Ἔρχονται, ἔρχονται ἐκ διαφόρων μερῶν, Βουλγαρικὰ οἰκογένεια, ἄνδρες, παῖδιά, καὶ ὅλοι τοποθετοῦνται, ἵνα σχηματίσωσι σπουδαίαν ἀποικίαν. Καταγίνονται νὰ ἐκδώσουν καὶ ἰδίαν ἐφημερίδα· μέριμνα περὶ τῶν ὅλων, ἀγωνία γενικὴ, οἷα ἐπεκράτησέ ποτε μετὰξὺ Ἰτα- λῶν καὶ Οὐγγρων, πρὶν ἀποκατασταθῶσιν ἀκόμη ἐθνικῶς. Τοῦ Ρουμούνου προξένου ἀσθενούντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ ἐργάζεται ὡς δέκα ὀδοὶ μας. Εὗρίσκε- ται εἰς θερμὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Τουρκικῆς κυβερ- νήσεως περὶ τοῦ ἐν Βιτωλίοις Ρουμούνου προξένου, εἰς δὲ ἡ Υ. Πύλη διστάζει νὰ ἐκδώσῃ τὰ ἐκτελεστήρια· ἀλλὰ καὶ ἡ Ρουμουνία τὰ ἴδια ἀνταποδίδει, μὴ ἀναγωνρίζουσα τὸν ἐν Κωνστανδῶν ὀθωμανὸν πρόξενον. Τί δ' ἔπραξεν ὁ Τρικούπης περιστοιχούμενος ἀπὸ τόσους *ὄνταλαρη ὄνταμπασήδες*, προξέ- ους εἰς πόλεις τῆς Μακεδονίας, εἰς οὓς ὁρνεῖται διαπι- στευτήρια ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις;

Μνημονεύω πάντοτε Ρώσους, Βουλγάρους, Ρωμούνους, διότι αὐτοὶ θερίζουν ὅ,τι ἔσπειραν. Σεῖς δὲ οὔτε χρῆμα δαπανάτε, οὔτε ὄργανα ἐκλέγετε. Μὴ νομίζετε ὅτι ὁ Γυμνασιάρχης μας ἐδῶ εἶνε τὸ σκεῦος τῆν ἐκλογῆς· μὴ ποτε νὰ ἦνε καλὸς ἀρ- χαιολόγος, ἀλλὰ τοιούτων ἔχει ἀνάγκη ἡ Μακεδονία ἡ ἀν- θρώπων πυρὸς καὶ ἐνθουσιασμοῦ; Τί δυστύχημα νὰ στερῇται *διδασκάλων* ἡ Ἑλλάς; Καὶ πῶς νὰ ἔχωμεν τοιούτους, ὅταν οἱ πλείστοι τούτων τὸν χρόνον τῆς ἐκπαιδεύσεώς των διαι- τῶνται ἐν τρώγλαις κακῶς κακίστα, οὐδέποτε βλέποντες οὔτε κόσμον, ἀλλ' οὔτε τροφὴν καθαρὰν; Ἀξέστοι οἱ πολλοὶ ἐκ γενετῆς, μὲ τὰς ποταπάς ἔπειτα ἀναμνήσεις των, ναυαγοῦ- σιν ἐν πάσῃ ἀποστολῇ ὑψηλοτέρᾳ τοῦ λιγδιασμένου για- κά των; Μᾶς ἔφαγαν τὰ νομικὰ, μᾶς ἀτίμασεν ἡ ἐπιστήμη τοῦ ψεύδους, καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, τὴν φιλολογίαν, τὰ ἀ-

Καὶ μετὰ σεβασμοῦ, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τῆς καρδίας, τὴν εὐτυχίαν δὲ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, προὐχώρησεν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἦτο καὶ αὐτὸς προδήλως συγκεκινημένος· εἶχε τὰ δάκρυα ὑπὸ τὰς βλεφαρίδας καὶ περιέβαλε τὸν Λυ- κογιάννην διὰ βλέμματος ἀρρήτου τρυφερότητος.

— Φίλε μου! εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης.

Καὶ λαβὼν διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν τοῦ προστα- τευομένου του ἤσπασθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον. Ὁ Λυκο- γιάννης καὶ αὐτὸς κατησπᾶσθη τὰς παρειάς του.

Ἐκάθισεν ἐπὶ ἀνακλίντρου, τοῦ κ. Λαγγάρδ κρατοῦντος τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου.

— Ἰωάννη, εἶπεν ὁ προστάτης μετὰ ἱκανῶς μακρὰν σιω- πὴν, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς· ἀνταπεκρίθητε ὅπως ἐ- πεθύμουν εἰς ὅ,τι ἠλπίζον καὶ λογίζομαι εὐτυχῆς ἀναγνω- ρίζων τοῦτο· πάντοτε σᾶς εὗρον ἄξιον τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνεπνεύσατε ὅτε ἐγκαταλελειμμένος, ἀπόκλη- ρος, ἄθλιος, διήγετε ἄγριοι ἐντὸς τοῦ δάσους βίον.

— Ἡδυνάμην, κύριε, νὰ πράξω ὀλιγώτερα, ὅπως ἀπο- δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις μ' ἐξήγαγεν ἐκ τῆς καταπτώσεώς μου; Ἄ! ἐπεθύμουν πολὺ περισσό- τερα νὰ ἡδυνάμην νὰ πράξω.

— Δὲν δύναται τις νὰ ζητήσῃ παρά τινες ὅ,τι υπερβαί- νει τὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Εἰργάσθητε, ἐσπουδάσατε μοχθήσαντες ὅσον ἔδει καὶ ἐμάθετε. Βεβαίως ὑπάρχει τι τὸ ἐλλεῖπον ἐν τῇ ἀγωγῇ σας καὶ πολὺ ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει σας

λθῇ γράμματα, τὸν ἐνθουσιασμόν, ῥίπτομεν τὰ περιττώματα τοῦ αἵματος, τοῦ ἐγκεφάλου, τῶν νεύρων. Καὶ αὐτὰ τιτλοφοροῦμεν καὶ βαπτίζομεν δασκάλους!

Ἐν Ρουμανίᾳ ὅμως, ἐν Βουλγαρίᾳ, ἐν Σερβίᾳ οἱ πολιτικοὶ γίνονται διδάσκαλοι, καθηγηταί, συγγραφεῖς. Δουλεῖτε πρὸ τοῦ ξίφους ἢ γνώσις, ὧς ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν σκυολόγιον τῶν ἀλιτηρίων!

Ἐὰν ἰδῇτε τὰ ρουμανικὰ φύλλα, θὰ τὰ εὕρητε πλημμυρισμένα ἀπὸ εἰδήσεις, ἄρθρα, μελέτας, φιλολογίαν, δημῶδη ποίησιν καὶ μυθολογίαν ἀκόμη περὶ Μακεδονίας. Ὁ Θεὸς γνωρίζει τί κατάρας, τί πατσαβουργιάσματα, τί ἀπογοητεύσεις τρώγει τὸ ταλαίπωρον «Μὴ Χάνεσαι», διότι ἀπαξ τοῦ μνηὸς γράφει κατὰ τι περὶ Μακεδονίας! Ὁ Ἑβραῖος ἱστορικός Βενιαμὴν καὶ ἡ ἐνεστώσα κατάσταση τῆς Μακεδονίας, ἥτοι ἡ ἐν ἀγωνίᾳ ἀμνηχανία τῆς χρησιμεύουν ὡς βάσις ἱστορικῶν περὶ Μακεδονίας μελετῶν ἐν τῷ ρουμανικῷ τύπῳ. Εὐγνωμῶς οὐκ ἰδίως θερμὰ τονίζονται πρὸς τὸν Βρατιάνον, ὃν ἀνακηρύττουσι μέγαν πολιτικόν, διότι παρέσχεν ὅλα τὰ μέσα εἰς τοὺς Ρουμουνους λογίους νὰ μελετήσουν τὴν Ἀνατολὴν καὶ ἰδίᾳ τὴν Μακεδονίαν, ὥστε οἱ πολιτικοὶ ἐν γνώσει νὰ ἐργάζονται.

Παντοῦ τὰ ὑπουργεῖα τῶν ἐξωτερικῶν λαμβάνουσι τὰ κυριώτερα φύλλα, ἔχουσι δὲ ἐπὶ τούτῳ μεταφραστάς, ὥστε αἱ κυβερνήσεις νὰ λαμβάνωσι γνῶσιν τῶν γραφομένων ἐν χώραις ἰδίως ἀντιζήλων. Μετάβητε εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ Τρικούπη καὶ θέλετε εὖρετε λογαριασμοὺς ψήφων καὶ συναλλαγῶν. Ὁ Πασχίδης ἐπὶ εἴκοσι πέντε ἔτη ἐπάλλαισεν ἐν Ρουμανίᾳ ὡς ἀθλητὴς καὶ τώρα φορᾷ τῆς πείνας ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ ἄλλα τόσα, ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς.

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Μετά τὴν καθόδον τοῦ κύριου Ἀποστόλη καὶ τῶν σὺν αὐτῷ

ἀλλὰ ταῦτα θὰ τὰ ἀποκτήσετε βαθμὴδὸν καὶ διαδοχικῶς. Ἐνώπιόν σας ὁ ὀρίζων ἐπεκτείνεται, ἔχετε τὸ μέλλον!

Ἰωάννη, ἀπεβάλετε τὸ ἄγριον περιβλήμα, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ προσβλέπων θεωρητικῶς ἐκ τοῦ Λυκογιάννη δὲν μένει πλέον οὐδὲν ἄλλο ἢ τὰ ἀγαθὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἅτινα πάντοτε ὑπῆρξαν εἰς αὐτόν τέλος, φίλε μου, κατέστητε ὅ,τι ἤθελον νὰ καταστήτε, ἄνθρωπος!... Ἀ! Πιστεύσατέ το καὶ μὴ λησμονήσητε αὐτὸ ποτὲ, ἰδοὺ ἡ πρώτη καὶ ἡ καλλιτέρα ἀμοιβὴ δι' ὅ,τι ἔσχον τὸ εὐτύχημα νὰ πράξω διὰ σᾶς.

Ὁ Ἰωάννης ὑπεκλίθη καὶ προσεκλόλλησε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ εὐεργέτου του.

— Μὲ ἀγαπᾶτε πολὺ, δὲν ἔχει οὕτω, φίλε μου; εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ὁ Ἰωάννης ἠνωρθώθη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων φωτεινοὺς, τὸ μέτωπον ἀκτινοβολοῦν.

— ὦ! ναι, σᾶς ἀγαπῶ, ἀπήντησε, σᾶς ἀγαπῶ ὡς ἡ δεσποινὴς Ἑρριέττη ἀγαπᾷ τὸν πατέρα τῆς!

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἐμειδίασε μειδίσμα ἀπάτου ἀγαθότητος. Μετὰ βραχείαν σιωπὴν ἐπανελάθεν:

— Ἰωάννη, μετὰ τρεῖς ἡμέρας μέλλετε νὰ ἀναχωρήσητε ἀπὸ τὸ Ἐπινάλ.

Ὁ νεανίας ἐποίησε κίνημα ἐκπλήξεως.

— Σᾶς φέρω εἰς Παρίσιους.

— Εἰς Παρίσιους! ἐπεφώνησεν ὁ Ἰωάννης.

Ἀποστολιδῶν, ὅστις ἐπλημμύρισε τὸν τόπον μας μὲ ρουσφέτια, καὶ χρηματικὰ ἐντάλματα, καὶ ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν ἐν μικροτέρῳ κύκλῳ τὴν διαδόχον συναλλαγὴν, ἐλπίσαν ἐπὶ τέλους ὅτι θὰ περιορίζετο κάπως ὁ πρωθυπουργὸς ὑπὸ τῆς ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, μόλην τὴν καλὴν διάθεσιν, ἣν εἶχεν διὰ τὸν ὑποψήφιόν του Παπαδόπουλον. Πλὴν δυστυχῶς, ὅπως πρὸ, οὕτω καὶ κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς ἡ κυβερνήσις διεδραμάτισεν διὰ τῶν ὀργάνων τῆς πρόσωπον ἥμιστα ἠθικόν, διότι δὲν ἔμεινεν οὐδὲν μέσον διαφθοράς, οὐδὲν μέτον πίεσεως, ὅπερ νὰ μὴ ἐτέθη παρ' αὐτῆς; εἰς ἐνέργειαν. Εἰς οἰανδῆποτε ἐποχὴν καὶ ἂν ἀνατρέξωμεν, δὲν εὐρίσκομεν ἐκλογὰς ὁμοίας τῆς προχθεσινῆς; διότι καὶ αἱ διασημότεραι ἐκλογαὶ ἐπὶ κυβερνητικαῖς ἐπεμβάσεσιν ὠχρῶσι πρὸ ταύτης, ἣν δὲν διέκρινε μόνον ἡ τρόμος ὅπως ἐκείνας, ἀλλὰ καὶ ἐξώνησις τῶν συνειδήσεων καὶ ἡ διαρπαγὴ τοῦ δημοπλοῦτος.

Ἦθελεν ὁ πρωθυπουργὸς μας ὁ ἐκλεκτός του νὰ γίνῃ ἐκλεκτός καὶ τοῦ δήμου Μεσολογγίου, καὶ ἐπειδὴ ὁ δῆμος δὲν ἤθελε νὰ εὐχαριστήτῃ τὸν πρωθυπουργόν, οὗτος ἔπνευσε νὰ ἐρωτήσῃ τί ἄλλο θέλει αὐτός ὁ κακομαθημένος δῆμος. Καὶ εἶπεν ἐν πρώτοις θέλομεν τοὺς ἐντοπίους ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας, καὶ τάχιστα ἀπὸ πάσης ἐλληνίδος γῆς ἔφερει ἐνταῦθα 50 τοιούτους, μετ' αὐτῶν δὲ συναπέστειλε καὶ ὅσα ρουσφέτια εἶχεν ἀφήσει ὁ θεῖος Ἀποστόλης· ἀλλ' ἡ ἀριεξία τῶν στρατιωτῶν ὑπαλλήλων ἐπλοῦτιζε μὲν μὲ ἰσάριθμα σφαιρίδια τὸ λευκὸν σακκίδιον τῆς κάλπης τοῦ πρωθυπουργικοῦ ὑποψηφίου, κατ' οὐδὲν ὅμως ὠφέλει ταῖς μαύραις παραδοσκακούλες τῶν συμπολιτῶν τοῦ πρωθυπουργοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἐζητήθη τηλεγραφικῶς ἡ ἀνάκλησις τοῦ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως τῶν διαρπαστῶν τῶν αὐτοπλήκτων ἀλάτων, φοβεροῦ Λαμπροπούλου, ὅπερ καὶ ἐπέτυχον παρὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ λαβόντες ὡς ἀντάλλαγμα τῆς διαρπαγῆς

— Μάλιστα. Διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι ὠφέλιμον νὰ γνωρίζετε, πρέπει νὰ ἔλθῃτε νὰ κατοικήσητε εἰς Παρίσιους, πλησίον μου. Ἐπειδὴ ἤξεύρω ὅτι ἀγαπᾶτε τὸν διδάσκαλόν σας κ. Ποπινῶ, θὰ σᾶς ἀκολουθήσῃ. Ἐπὶ τινὰ ἀκόμη χρόνον, ὁ βίος σας θὰ εἶναι σχεδὸν ὁ αὐτός, θὰ ἐξακολουθήτε ἐργαζόμενος, διδασκόμενος· ὅπως καὶ ἐνταῦθα, θὰ ἔχητε διδασκάλους οἵτινες θὰ συμπληρώσωσιν ὅσον εἶναι δυνατόν καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφοσιώσεως τὸ ἔργον τῶν πρώτων.

— Τὸ πρόσωπον τοῦ νεανίου κατέστη αἶφνης θλιβερόν καὶ παρητέρει τὸν κύριον Λαγγάρδ μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Μαντεύω, Ἰωάννη, τὴν σκέψιν σας· ἐρωτᾶτε κατ' ἐαυτὸν ἐὰν ἡ δεσποινὴς Ἑρριέττη καὶ ἡ μήτηρ τῆς μέλλουσιν ὡσαύτως νὰ ἔλθωσιν εἰς Παρίσιους. Ὁχι, φίλε μου, τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν, ὀφείλετε νὰ ἀποχωρισθῇτε τῆς Ἑρριέττης.

Ὁ δυστυχὴς Ἰωάννης ἀνεστένεξε καὶ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ γνωρίζετε, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, κατὰ παράκλησίν μου, ἐξ ἀφοσιώσεως καὶ ἐξ εὐγνωμοσύνης ἡ δεσποινὴς Ἑρριέττη καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς ἤλθον νὰ ἐγκατασταθῶσιν ἐδῶ πλησίον σας, ὅπως ἐνθαρρύνωσι τὰς πρώτας προσπάθειάς σας καὶ καταστήσωσι τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν σπουδὴν σας ὀλιγώτερον ἐπιμόχλους. Ἡ δεσποινὴς Ἑρριέττη σᾶς ὀφείλει τὴν ζωὴν, τῇ ὀφείλετε ὡ-